

Adjs min Wän! en afskeds-Lys
Jag trycker på dina kinder;
Helt! förj nu icke mig, som nyss
Fått Ordres, bortt utan hinder.
Jag önskar dig den Högstes nåd,
Samt Slägt och Wänners trogna råd,
Att tålsamt tiden förbida.

Du Hårars Gud, och Searen gif
Och låt Den Årdna wåta Wapen!!
Med lagn wi wåge då blod och lif,
Att för den Rättwisa Saken
Wår Konung har at strida för
Mot Alderne Hatare, som förstör
All Frid och Enighet på jorden.

GS 1880

Twenne nya
K r i g s =
W I S D A ,

Den Första:

Från Konungen i Stockholm
en Rungörelse kom, 2c.

Författad af en Landtwärns-Dräng i
Gjårdsåhs Kyrko-By i Skåne.

Den Andra:

En Båne-Suck till Glickorna.
Glicka lilla! du tänk på
mig, 2c.

Författad i Kronobergs Län.

Calmar, tryckte år 1809.

Den Första:

Från Konungen i Stockholm
en Kungörelse kom, Här uti
Swea Rike: Den lyder så, at wi
Skola gå Och Konungen icke swi-
ka; För Gud och Konungen har
så befallt, At wi unga Boskar uti
gestalt, Skola mot Fienden tråda.

Wi som annoterade äro, wi
står nu alla i blomma: Wi har
kanskje icke bedit Gud om, At Fi-
enden icke må komma; Men skyn-
da dig fort och bed Gud rätt

wäl, Så hjälper Han dig til Lif
och til Själ, Så behöfwer wi
icke at rådås.

Några af oss som Unglingar
är, Wi utkommenderade äro, Ut
tega Munstjett och blanka Bez
war Och dem med glädje bära;
Så länge som Gud Han unnar
oss mod, Så fruckta wi ej at trå
da mot Fiendens blod: En Her
ren oss wiserligen hjälper.

För mig sorger Fader, för mig
sorger Mor För det at jag är en
Ungling; För mig sorger-Syster
så wäl som Bror, För det jag
skall bortt som en Nymling; Men
jag will icke gråta derför, En
Herren mig wäl hjälpa tör, Om
jag på honom förtrostar.

När som wi höra Musiken gå,
Då äro wi alla tilstådes, Då få
wi höra acktsamt derpå, Och så

fert med fötterna tråda: Den som
är qweck han hjälper sig fram,
Den enfaldige tänker nu får jag
skam: Det kan ock så wiserligen
hända.

Fast mången nu föracktar oss,
För det wi skall Krigsmän blif
ma; Men hwad kan det wäl
hjelpa dem, Eller hwad kan det
oss skada? En wi lyda gerna Ro
ningens bud, En Han förtrostar
på Gud, Han hjälper oss til det
bästa.

Men skulle wi komma på främ
mande Land, Så bedien godt för
oss alla, Bedien at Gud will ta
ga war Själ, Om wi skall för
Kulorna falla; Men om wi skulle
komma Krumplingar hem, Så får
wi lida smärta uti hwar lem: Sen
hafwa wi ock ingen glädje.

Det är wäl bedröfligt at tänka

uppå, Om wi skola än ut på wass-
net; Men Herren han kan väl
hjelpa oss där, Ja lika så väl
som på landet: Förty Han hjälpte
Israels Barn, Att de torrskodda
kunde gå genom röda hafwet.

Nu bedjen I alla för Rom-
gens lif, Som uppå jordena gån-
gar, Att Fienden ej må komma i
vårt Land, och at han oss icke
må fånga; Wi gå för det hela
ut hwar man, Til at befrämja
och förswara vårt Land, Om det
så wißerligen hjälper.

Om Konungen skulle behöfwa
oss ut, Så många som ålderen
hafwa, För Kulor och Kritt wi
måste stå, Men wi dock icke för-
färas; Om Fienden woro väl
Tio mot Twå, Wi skola väl ho-
nom tvinga Lända, Wi därföre
icke rådas.

Nu slutar jag min Wisa så,
Ja, nu och med dessa orden: Wi
bedje Gud troget derom, Att Han
hjelper oss som bo på jorden; Och
at wi måge bedja så, Att wi den
ewiga glädjen må få! Ja, det är
är at önska af hjertat.

Den Andra:

Glicka lilla! du tänk på mig,
Men jag är ute at friga,
Glöm intet bortt den som lofwat dig,
Att wara Wännen wid din sida;
Jag menar: blifwa din ägta Man,
Och hjelpa dig med hwad jag kan,
När jag tilbakars mände komma.

Om jag kan lita på din redlighet,
Hur nöjdet går jag då förswara
Vårt Fosterlands Sjelfständighet,
Och fruktar als ingen fara;
Ty detta sker då för min Rung,
Min Frihet och min Glicka ung,
Som jag har utwalt bland hundra.